

РЕШЕНИЕ

№ 26391

гр. София, 04.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав, в
публично заседание на 24.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разглежда дело номер **11320** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/, вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от А. А. Г. против Отказ за предоставяне на достъп до обществена информация от 01.11.2024г., издаден от директор на дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в Министерство на финансите, по заявление вх.№У-ЗДОИ-72/22.10.2024г., в частта му по т.3с, 3d и 3е. В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на оспореното решение, като конкретно се сочи, че неправилно е прието, че по отношение на т.3с, 3d/i, iii, iv/ от заявлението е приложим специален ред по смисъла на чл.4 ЗДОИ, а именно Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията; необосновано е посочено, че няма данни за информацията по т.3d/ii, v/ от заявлението; неправилно е прието, че с Решение от 20.09.2024г. било удовлетворено искането по т.3е от заявлението; че отказът за предоставяне на достъп до обществена информация не отговаря на чл.37 и чл.38 от ЗДОИ. Иска се оспореният отказ да бъде отменен, като се задължи ответникът да предостави заявената обществена информация.

В съд.з. жалбоподателят А. А. Г., чрез адв.Ш. и адв.С. и в представена от тях писмена защита, поддържа жалбата.

Ответникът – директор на дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в Министерство на финансите, в съд.з. чрез юриск.Б. и юриск.К., оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени доказателства и становищата на страните,

намира за установено от фактическа страна следното:

На 23.08.2024 г. жалбоподателят А. Г. е сезирал Министерски съвет със заявление за достъп до обществена информация по реда на чл. 24 от ЗДОИ. Търсената обществена информация касае процеса на преговори, сключване и прекратяване на Договора между правителството на Република България и правителството на Румъния за взаимно насърчаване и защита на инвестициите („Двустранен инвестиционен договор между България и Румъния“), включително и Споразумение за прекратяване на двустранните инвестиционни договори („Споразумение за прекратяване“) между държавите-членки на Европейския съюз („ЕС“), чрез което се прекратява Двустранният инвестиционен договор между България и Румъния.

З. е уведомен от МС, че част от търсената информация изисква съгласие от Европейската комисия за предоставяне на достъп до нея, като при запитване от МС, ЕК е поискала въпросните документи и информация да не бъдат оповестявани на този етап, докато тя не завършила своя преглед на по-обширно искане, което обработвала.

В тази връзка, на 08.10.2024г. заявителят е редактирал първоначалното си заявление, така че търсеният достъп да се отнася само до документи и информация, изхождащи от България, а не от орган или институция на ЕС, така че, ако изхождащите от България документи и информация все пак съдържат някаква информация с произход от орган или институция на ЕС, да може да се предостави поне частичен достъп.

С Решение № 03.07-111 от 22.10.2024 г., МС приема, че по точки 3с, 3d и 3е от редактираното заявление от 08.10.2024 г. компетентни да се произнесат са МФ и министърът на финансите. МС сочи, че: „ съгласно цитираното в отговора по първото запитване решение на Министерския съвет по Протокол 25 от 29 април 2020 г., е възложено на министъра на финансите да координира и организира участието на Република България в работни групи и други формати в рамките на Европейския съюз за обсъждания съгласно Декларацията на представителите на правителствата на държавите членки относно правните последици на решението на Съда по отношение на Achmea и относно защита на инвестициите на Европейския съюз, подписана от Република България на 15 януари 2019 г. В този смисъл, считам че по всички правно-техническите въпроси във връзка с прекратяването на двустранните инвестиционни договори от 29 април 2020 г. до момента, компетентна институция е Министерство на финансите, чрез дирекция „Съдебна защита“. Поради това, МС препраща на МФ по компетентност Заявлението, т.е. исканията по точки 3с, 3d и 3е от него, които включват: т.3с Кореспонденция от България до ЕК или друг орган на ЕС, в която се изразява позиция на България и се коментира по Решението Achmea, или по задълженията на държавите-членки в светлината на Achmea, от март 2018г. до 2022г.; т.3d кореспонденция от България до ЕК или друг орган на ЕС: (i) относно позицията на България за прекратяване на Двустранните инвестиционни договори в рамките на ЕС и метода/правния механизъм за такова прекратяване, от 2011 до м.май 2020г., (ii) относно ратификационния процес на Споразумението за прекратяване, между 2018г. и май 2020г.; (iii) относно позицията на България за проекти на Споразумението за прекратяване и неговите подготвителни документи, между 2018г. и май 2020г.; (iv) относно позицията на България за Декларацията на държавите-членки, между 2015г. и януари 2019г.; (v) относно позицията на България за предложения за алтернативни механизми за защита на инвеститорите в рамките на ЕС при прекратяване на Двустранните договори в рамките на ЕС, между 2015г. и май 2020г.; и т.3е Уведомление за ратифициране на Споразумението за прекратяване от страна на България. Това са документи и информация, които изхождат от България, и чрез тях жалбоподателят иска да се информира за позицията на България и предприетите от нея стъпки в процеса по прекратяване на двустранните й инвестиционни договори в рамките на ЕС.

С Отказа от 01.11.2024 г., предмет на процесната жалба, ответникът отказва да предостави достъп до търсените документи и информация. Той приема, че за информацията по точки 3с, 3d(i), 3d(iii) и 3d(iv) от Заявлението (кореспонденция от България до ЕК или друг орган на ЕС) не се прилагал редът на ЗДОИ, тъй като съгласно чл. 4, ал. 1, предл. второ от същия закон бил налице специален ред за нейното търсене, получаване и разпространяване - този по Регламент 1049/2001. Поради това, МФ и министърът на финансите не били компетентни да се произнесат по Заявлението, а компетентен бил съответният орган на ЕС, който съхранявал търсената кореспонденция. Относно информацията по точки 3d(ii) и 3d(v) от Заявлението (друга част от търсената от Заявителя кореспонденция от България до ЕК или друг орган на ЕС), ответникът се позовава на чл. 33 от ЗДОИ и твърди, че МФ не разполага с търсената информация и няма данни за нейното местонахождение. За искането по т. 3е (исканото ратификационно уведомление), ответникът приема, че то е междувременно удовлетворено и достъп до уведомлението вече е предоставен на Заявителя.

Жалбата срещу отказа, постановен на 01.11.2024г., е подадена на 15.11.2024г.

Със Заповед №ЗМФ-1180/29.08.2024г. на министъра на финансите е възложено на директор на дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в Министерство на финансите да подписва решенията за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация по реда на ЗДОИ.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.40, ал.1 ЗДОИ; в преклузивния срок за оспорване, от лице с правен интерес. По съществото ѝ, като взе предвид изложените от жалбоподателя доводи за недействителност и извърши проверка на административния акт на всички основания за законосъобразност, съдът намира следното:

Писмо изх.№У-ЗДОИ-72/01.11.2024г. на директор на дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ е издадено от компетентен орган, като това е станало в кръга на предоставените му правомощия от министъра на финансите със Заповед №ЗМФ-1180/29.08.2024г. Актът е в предписаната от закона форма.

Съгласно чл.2, ал.1 ЗДОИ, обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В случая е поискана информацията касае инвестиционната политика на Република България, поради което тя е обществена, като свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Информацията е служебна по смисъла на чл.11 ЗДОИ – която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11 ЗДОИ/.

Разпоредбата на чл.4, ал.1 и ал.3 ЗДОИ предвижда, че всеки гражданин на Република България и всички юридически лица има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. В тази връзка, за да откаже предоставянето на достъп до търсената информация по т.3с и т.3d/i, iii, iv/ от заявлението, ответникът излага мотиви, че по отношение на достъпа до нея е приложим Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията.

Регламент (ЕО) № 1049/2001 урежда принципите и обществените отношения, свързани с

достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията - „институциите“. Разпоредбите на чл. 2, § 3 във вр. със съображение 10, изр. 1 *in fine* предвижда относно обхвата на Регламента, че той се прилага за всички документи, държани от институцията, т.е. които са изготвени или получени от нея и са нейно притежание, във всички области на дейност на Европейския съюз. Чл. 5 от Регламента предвижда, че когато държава-членка получи заявка за достъп до документ, който е нейно притежание и е оповестен от определена институция, държавата-членка се консултира със съответната институция преди вземане на решение, за да не застраши постигането на целите на настоящия регламент. Вместо това държавата-членка може да предостави искането на самата институция. Съдът приема, че доколкото в случая търсените документи не са оповестени от институция на ЕС, а издадени от български държавни органи и организации, няма пречка по отношение на тях приложение да намери ЗДОИ.

Предвид горното съдът намира, че ответникът незаконосъобразно се е позовал на реда по Регламент (ЕО) № 1049/2001 за да откаже достъп до търсената информация по т.3с, 3d/i, iii, iv/ от заявлението, поради което отказът в тази част следва да бъде отменен, и заявлението, в тази част, следва да се върне на задължения субект за разглеждане по реда на ЗДОИ.

По правилото на чл.13, ал.1 и ал.3 ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен; като той не може да се ограничава при наличие на надделяващ обществен интерес. Съгласно чл.7, ал.1 ЗДОИ, не се допускат ограничения на правото на достъп до обществена информация, освен когато тя е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон. Съгласно чл.37, ал.1 ЗДОИ, основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация-официална и служебна е налице, в случая когато исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон; достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес. Съгласно т.6 от §1 от ДР на ЗДОИ, "надделяващ обществен интерес" е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3 (§ 1, т. 6 Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДОИ), като във всеки конкретен случай, за да се позове на разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 1 и т.2 от ЗДОИ задълженият субект следва да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т. 5 ДР на ЗДОИ.

Т.е. при новото разглеждане на преписката, ако не получи съгласие от третото лице – съответната институция на ЕС за предоставянето на информацията, задълженият субект по чл.ЗДОИ следва да изложи като мотиви съображения относно това дали търсената информация е класифицирана или друга защитена тайна; относно наличието или липсата на надделяващ обществен интерес; съответно за възможността да предостави същата в обем и по начин, който да не разкрива информацията, която засяга интересите на третото лице – чл. 31, ал. 4 от ЗДОИ.

По искането на ответинка за отправяне на преюдициално запитване: Съгласно разпоредбата на чл.267 ДФЕС и постоянната практика на СЕС, националният съд е длъжен да отправи преюдициално запитване винаги когато е налице съмнение относно приложението на общностната разпоредба, като при неспазване на това изискване държавите членки носят отговорност за неправилно прилагане на правото на ЕС. Т. задължение обаче не съществува, а и запитването е недопустимо за разглеждане от СЕС, когато разпоредбата от правото на ЕС вече е била тълкувана или когато точното прилагане на общностното право е толкова очевидно, че не оставя никакво място за съмнение (теорията на ясният акт - Решение на СЕС от 1982 по делото *C.I.L.F.I.T.*, № 283/81). В същата насока са и предпоставките по чл.629 ал.3 от ГПК. Като намира, че в случая разпоредбите на чл.2, чл.4, чл.5 и чл.6 от Регламента са достатъчно ясни, съдът

приема, че може да вземе сами решение по тълкуване на правото на Съюза и за неговото прилагане към установената фактическа обстановка, т.е. не се налага отправянето на преюдициално запитване.

Относно търсената информация по т.3d/ii, v/ от заявлението, ответникът е посочил, че в МФ не се съхранява такава и няма данни за нейното местонахождение, в случая, че подобна кореспонденция е провеждана. Съдът приема, че когато органът не разполага с търсената информация, той няма задължение за предоставянето ѝ, съответно писмото, с което уведомява заявителя за това, има уведомителен, а не властнически характер, и не засяга негови права и интереси. Този акт не представлява отказ (изричен или мълчалив) да се предостави исканата информация, поради което не подлежи на съдебен контрол. Предвид изложеното, ще следва да се остави без разглеждане жалбата срещу оспорения отказ по т.3d/ii, v/ от заявлението и да се прекрати производството по отношение на него.

Ще следва да се остави без разглеждане и жалбата срещу отказа по т.3е от заявлението и да се прекрати производството по отношение на него, поради липса на правен интерес /чл.159, т.4 АПК/, доколкото както сочи изрично в жалбата си, междувременно А. Г. се е сдобил с уведомлението по реда на ЗДОИ от Постоянното представителство на Република България в ЕС.

При гореизложените съображения, оспореният отказ, в частта по т.3с, 3d/i, iii, iv/ от заявлението, следва да се отмени, като преписката се върне на ответника за ново произнасяне при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на решението. Жалбата срещу отказа, в частта по т.3d/ii, v/ и т.3е от заявлението, следва да се остави без разглеждане, а производството по делото да бъде прекратено в тази част.

Така мотивиран Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Отказ за предоставяне на достъп до обществена информация от 01.11.2024г., издаден от директор на дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в Министерство на финансите, по заявление вх.№У-ЗДОИ-72/22.10.2024г. от А. А. Г., В ЧАСТТА МУ по т.3с и т.3d/i, iii, iv/.

ИЗПРАЩА делото като преписката на директор на дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в Министерство на финансите за ново произнасяне по т.3с и т.3d/i, iii, iv/ от заявление вх.№У-ЗДОИ-72/22.10.2024г. от А. А. Г..

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба от А. А. Г. срещу Отказ за предоставяне на достъп до обществена информация от 01.11.2024г., издаден от директор на дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване“ в Министерство на финансите, по заявление вх.№У-ЗДОИ-72/22.10.2024г. от А. А. Г., В ЧАСТТА МУ по т.3d/ii, v/ и т.3е.; и

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО по адм.д.№11320/2024г. по описа на АССГ по отношение на жалбата в тази част.

Решението в частта му, с която е прекратено производството по делото, подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховен административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните. В останалата му част, съгласно чл. 40, ал. 3 от ЗДОИ, е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: